

Publicerad 2005-03-01 20:02 av Cicero

Warszawa, ett skillingtryck

I

Det var den tid när onskans omfång
var så stort att verksamheten
för att hålla den igång
blev alltför tungrodd även för en djävul.
Redan innan kloning som begrepp
var känt i kretsar ovan jord,
kände han sig därför tvingad
till att klyvas upp i två,
som poler i en järnmagnetisk antisymmetri.

Den ene blev en liten fjant,
en sån med myndig mask i lägre ställning,
den man finner när man ringer på en lucka
vid behov av papper med en kraftig stämpel på.
Om luckans öppning medger,
ser man även hans kavaj,
en tunn och blank och svart
som ramar in en flottig skjorta
samt en dito gråblå slips.
Därtill hade han mustasch,
en spröttigt avklippt hårtofs,
på läppen under näsan.

Den andre blev en motsats.
Kroppen var en säck cement
och huvudet en pumpa
med ögon som två streck i rullat fett,
med hår som stod på ända
samt mustasch som hängde ner
och skylde läpparna,
så att man aldrig visste
om de spände eller log.
I sällskap med kamrater
och med fulljäst vodka
skojade han gärna till en braskit.

Och dessa båda herrars sällskap

befann sig i Warszawa
på varsin strand av floden Visla.

II

Det finns ett kort som någon tog
på hösten förtifyra vid en port
nånstans i stadens sönderskjutna centrum.
I dunklet långt där inne ser man silverknappar
blänkande som droppar vid ett töväder i mars.
I portens öppning, en servil kaptan
med skärmmössa i vanligt stuk
och närmast, fram, till höger
står generalen Erich von dem Bach,
en mellandjävul, skapad uti Helvetet
av icke-kemikaliska synteser.
Kinden skiner och hans uniform
är fullbemängd på bröstet
av allehanda brickor, kors och nålar.
Underarmen skjuter ut till kraftigt grepp
om handen på den andre, han till vänster,
upprorsmakaren Komorowski,
alldeles tills nyligen med titeln general
för stadens män som just har lagt ner vapnen.
Av lägre ras, i sliten rock
med trotsigt frihetsband på ärmen
ger han sig för övermänskan
med namn som, observera,
har en ädel del av sådant slag
som kräver dativ.

III

Sen hände det att hela skiten gick åt fanders
som Gorecki skriver i sin tredje symfoni,
för stan blev mosad sönder ner till minsta korn
på order utav djävulsfjanten som jag nämnde,
han som sitter bakom luckan när man ringer.
Och pumpadjävuln, ja han stod

och väntade på andra sidan floden,
tills allt var ränsat, klart och utrymt.
Då gick han in och övertog,
ej blott varenda värdefull manick,
som möjligen fanns kvar i någon håla
utan även varje tanke utav värde.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cicero med Poeter.se id #1428 innehar upphovsrätten